

Hoe doet een boom dat
met z'n standvastige begin en z'n vertakkende voortgaan?
Is hij net zo bang om te kiezen als ik?
Zo bang dat hij de verkeerde keuze maakt
dat hij zijn takken alle kanten op
splitst en stuurt om
uit angst zoveel mogelijk
zijn wortels in de grond steekt lucht te strelen,
om zijn zoeken te bedwingen, zodat zijn liefde van hem gaat
opdat hij gevonden wordt zodra de wind hem heeft geraakt?
door wie hem zoekt, Is zijn reiken als het wuiven en
gewoon door in de weg te staan en het wensen van goede vaart of
te hopen dat verfijnen zijn gestolde levenssappen
de wil zich daar bij aansluit? zich tot een hunkerend
welkomstgebaar
voor de liefde
die weeromkomt?
Zal hij haar herkennen,
nu ik haar met volle teugen uit het
zicht
heb ontnomen en
verwarmd met mijn binnen
als vlinderlichte streling van mijn
bovenlip laat glijden?
Nu ik haar naar hem terugbreng,
beladen met dit besef:
"Ja, ik versta je nu:
ik ben jouw willen."

